

דמשיחא

עקבתא

גליון 305

ת.ד. 57194 ירושלים

יו"ל בעידודם של גדולי ישראל זצ"ל ויבלט"א

גליון עקבתא דמשיחא

העולם נתרקן! – הגאון האדיר הסיידא קדישא גאב"ד אונגוואר זצ"ל:

חלל עולמנו נתרקן שוב מאחד ומיוחד מעמודי הדור האחרון, גאון אדיר ויהודי קדוש שריד לדור הקודם. מפורסם היה בגדולתו העצומה בתורה, עד כי היכן אשר היית שואלו היה משיב משל הרגע עסק בסוגיא זו, בקיאותו העצומה היתה מן הנדירות והבלתי מצויות. בניו מספרים על הש"ס וארבעת חלקי שולחן ערוך שהיו שגורים על לשונו בלשונם ובצורתם ממש. "כאשר לאבא היה קטרקט בעין ולא היה מסוגל לקרוא, הוא היה מצביע במקום המדויק בגמרא או בשולחן ערוך ונושאי כליו, ומצטט את לשונו. שומעיו לקחו לא ידעו מאומה, אך אנו ידענו שאינו קורא מהכתב, אלא מהזיכרון.

גאב"ד אונגוואר זצ"ל

זה לא מתקרב לשמחה שלי לאחר שני דפי גמרא מימי אושוויץ האורורים ועד לפטירתו בערב שנת תשע"ב, הוא היה מסובב צרות ויסורים, ומעולם לא איבד את שמחת חייו. לאחר אחד האסונות שפקדוהו, והוא היה שבור ורצוצ, קרא לאחד מבניו, ואמר: "אמי שבור, ואני רוצה למצוא מרגוע בלימוד התורה. הבה ונלמד חמש שעות. ולאחריון אכן הפך לאדם חדש", בנו הג"ר משה שליט"א סיפר: כי פעם התלהב מדבר מה, ובא לשתף את אבא בשמחתו הגדולה, "אבא נד בראשו ואמר: עם כל ההערכה, זה לא מתקרב לשמחה שלי לאחר שלמדתי שני דפי גמרא..."

רב מלפני ההורבן
דמות דיוקנו של הגאון מאונגוואר, היתה בבואה של רב חריף מבע אך מלא רוח פנימי, מזן יהדות הונגריה שלפני החורבן הגדול. תקיפותו הגדולה, לא ידעה פטירתו. כאשר גיבש עמדה הלכתית, הוא עמד מאחוריה כצור חלמיש. כאשר זיהה פרצה, נלחם בה בכל כוחותיו.

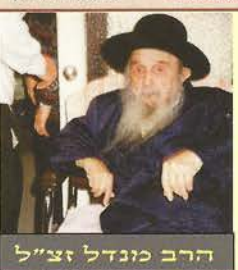
הרמב"ם נגלה אליי ואמר: עליך להשאיר באמריקה... מילדותו קיננה בו תשוקה עזה לעלות לארץ הקודש. הוא החל לתכנן את עלייתו לארץ ישראל, ואף הניח את יסודותיה הראשונים של קרית אונגוואר. בשנת תשל"א החל בהכנות מעשיות לקראת עלייתו לארץ ישראל, אלא שאז, כך סיפר פעם, התגלה אליו הרמב"ם בחלום, והורה לו שימנע מלעלות לארץ ישראל. 'אתה צריך להישאר באמריקה'. (כנראה לצורך הרבים). אם כי בכל עת היה מגיע בנענועין עזים לארץ הקודש. (ובשנים האחרונות נשאר לגור בה).

זהו חוק יהודי שאין לערער עליו
תחילה התקבל לכהן ברבנות אחת הקהילות, אך בהגיעו לבית הכנסת נחרד לראות כי במקום אין מחיצה כהלכתה. תכף העלה את הדישה להקמת מחיצה ארעית אך מהודרת. ביים הכיפורים כשהקהל כולו הגיע לבית הכנסת התפתחה במקום מהומה, כשרבים מהציבור מוחים על 'החומרות' החדשות שמנהיג הרב הצעיר. לבסוף שככה ההתקוממות לאחר שאחד המתפללים ניגש לבימה והודיע שזהו החוק היהודי ואין לערער עליו. לאחר זמן נודע לגאב"ד זצ"ל כי אותו מתפלל כיהן כשופט בבית המשפט העליון וע"כ דבריו התקבלו על לב המתפללים יותר מדברי הרב... עיניו ברוק מהתלהבות: מידי הכין שני כוסות שתייה לאברכים...

משמשרו ר' אהרון הולנדר הי"ו סיפר, כי פעם ראה איך הגאב"ד נכנס לבית המדרש וראה שני אברכים יושבים ולומדים בהתלהבות, הרבי שעיניו ברוק מהתרגשות נכנס למטבח, הכין שני כוסות שתייה והגיש אותם לשני האברכים. כמי שנמצא בבית הרבי שנים רבות, העיד הלה כי אין דבר ששימח את הרבי יותר משהוא רואה יהודי שלומד תורה, או יהודי הבקיא בתורה.

זכי יש יותר מתוק מחתן שומר ענינים...
משפחה אחת באו להתיעץ עמו בדבר שידוך לביתם, ובתוך הדברים הזכירו שהחתן המדובר שומר ענינים, כשמעו כן אמר: נו יש יותר מתוק מזה?... וזי היו מניחים לשמור על כמה מלינינים עם ביביי סיטרי?

היה דואב ודואב כי חינוכם טהור של הדור הבא, ולמשל בענין ביביי סיטר היה שאלו בכאב: איך ייתכן שעל שני מלינין דולר אחד לא ישאיר ביביי סיטר ואילו על שני לילדים או יותר שהם כמה מלינינים ואין להם ערך מניחים עם ביביי סיטר בלי שום ספק? לא ידעו שאלא יהיה חשש יחוד ושלא ילמדו ממנו (או ממנה) הילדים איזשהו דבר לא טוב ח"ו. לכן אמר הגאב"ד כי תמיד טוב גם אם צריכים ללכת לחתונה וכדו' שרק אחד ההורים ילך והשני ישאר עם הילדים בנחת וינעם להם. (המשך בעמ' ג')

הרב מנדל זצ"ל

"הרב קייבסקי נבד המתיק לך את הדינים... - "אחד מראשי הכוללים בב"ב ת"ח חשוב נקלע למצוקה חריפה, בצרו לו פנה אל מרן הסטייפלר זצ"ל להתברך מפיו, לתהמתו ענה לו הסטייפלר בעזרת רמות וצדק עליו שיעזבוהו לנפשו ושילך ממנו. שבור ורצוצ עד דרכוהו של נפש יצא האיש מביתו של הסטייפלר והתלבט מה לעשות. מיד פנה אל ביתו של הרב"ר הרב מנדל זצ"ל, והנה, אך נכנס אל הקודש פנימה ובטרם הספיק לפנות פה פנה אליו הרב ואמר לו: "מדוע אתה בא אלי והרב קייבסקי כבר המתיק לך את הדינים...". ואכן הישועה לא אירחה לבוא. גב' א. היתה שרויה במצוקה ופנתה אל אחיינה, הרב נ. אברך כולל מבני ברק בבקשה לעזרה. בנה המתגורר בלוס אנג'לס אינו משגר אפילו אות חיים זה חצני שנה. הלה פנה אל הרב מנדל והגיש פתקה לידיו: הרב החל לקרוא "פלוגי בן פלוגי", שהה רגע במימרא ואמר בקדשו, "איני רואה אותך, לא בלוס אנג'לס, לא בארץ ישראל, ולא בשום מקום בעולם הזה... הללו נבהלו ולאחר בירור יסודי נודע להם כי הלה התסלק מן העולם. כיצד זכה הרב מנדל לראות למרחקים, כל זה היה בכח שמירת עיניו. *** נכדיו מספרים כי פעם באו לבקרו בעת ששהה בירושלים בתקופת "בין הזמנים". כשנפרדו מנדל לשלום, התעניין כיצד בדעתך לשוב לבני ברק, השיבו לו שדובר על אפשרות לנסוע עם אמם (בתו של רבנו), ברכב השייך לנהגת חרדית יראת שמים. מיד הגיב ואמר בתוקף, "לא ולא, בשום פנים ואופן אל תיטעו עם נהגת, נמא תאמרו שעל פי הלכה הדבר מותר? ואני אומר, שלכם אסור!". שכדו ארכו שוחח עימם אודות חומר העיון של ההורוי בעיה הקשים מעבירה, וכיצד יש לנהוג בענין זה משנה זהירות. בתום השיחה לא שכח להעניין ללכת לסוף כדו שיטעו באוטובוס... *** אף אחד התלונן בפני רבנו שכל ילדיו הקטנים זקוקים למשקפים, וגם משקפיו שלו נשברים לעיתים קרובות. יען לו לקבל על עצמו להתחזק בנושא שמירת העינים בהקפדה יתירה. מאז פסקו הפסדי הממונ שהיו לו ממשקפיו השבורות... (ספר 'הראה לענו')

"הצרות הפוקדות את כלל ישראל הן אך ורק בגלל חוסר קדושה"

אלו היו המילים האחרונות של הגאון המופלא רבי חיים שטיין זצ"ל, ראש ישיבת טעלז. "סיבת כל הצרות הפוקדות את כלל ישראל היא, אך ורק בגלל חוסר קדושה" – אלו היו מילותיו האחרונות של ראש הישיבה הישיש והנערץ של ישיבת טעלז, הגאון המופלא רבי חיים שטיין זצ"ל. רק באחרונה נודעו הנסיבות כיצד ואיך נאמר הדברים. בעוד ראש הישיבה זצ"ל, שנפטר בחודש תמוז, כתב במשך שנים רבות צוואה לבני משפחתו ולתלמידיו, גילה בנו חודש אחרי הפטירה של אביו, כי במילותיו האחרונות בעולם הזה, הוא קבע מה תהיה בסופו של דבר צוואתו האחרונה. היה זה בערב לפני שר' חיים עבר ניתוח מסובך במוחו, ניתוח שממנו שוב לא התאושש. ראש הישיבה הישיש החל לשאול שוב ושוב על תלמידו הקרוב ואיש סודו, הרב צבי יהודה מורגנשטרן. לאחר מספר שעות הגיע הרב מורגנשטרן לבית החולים. "איפה היית, הרב צבי יהודה?", שאל ראש הישיבה וההתרגשות ניכרה בקולו. "איפה היית?" הרב מורגנשטרן, סגן נשיא מוסדות אור התורה בקליבלנד הייטס, היה מסור לר' חיים בכל נימי נפשו, והיה מסדר עם ר' חיים לפחות ארבע או שלוש פעמים מדי יום. למרות חולשתו, הרי שהקול והמסר של ראש הישיבה היו חזקים וברורים. בסופו של דבר, הם היו המחשבות והרעיונות האחרונים שבהם הגה בעולם הזה. "אני לא אומר את זה לאנשים כי הם לא יקשיבו לי, אבל אולי זה יעשה רושם על אנשים לאחר פטירתי. אחרי שאני כבר לא בעולם הזה, אתה יכול לפרסם את זה בשמי: סיבת כל הצרות הפוקדות את כלל ישראל היא אך ורק בגלל חוסר קדושה". "כל אחד יודע איפה חולשות שלו", הוסיף ראש הישיבה. "שאף אחד לא יחשוב שמישהו אחר גורם לזה, אלא כל אחד ואחד צריך לחשוב כאילו הוא אחראי לזה". הוא הסביר שחוסר הצניעות והקדושה שבדור – אנוחנו מגרשים, כביכול, מאיתנו". "ובלשוננו: "מיר טרי יבען אוועק די שכינה" – אנוחנו מגרשים, כביכול, את השכינה, וכאשר השכינה כבר לא איתנו, אז אין שמירה וברונג". המסר הזה, היה האחרון שנמסר ע"י ראש הישיבה הישיש, ימים בודדים לפני פטירתו. זה גם היה אחד הנושאים העיקריים של הצוואה שלו, שהכין במתינות וביישוב הדעת במשך כ"ה שנים. ישמע חכם ויוסף לקח.

רבי חיים שטיין זצ"ל – כל הצרות הם בגלל חוסר קדושה

מהו הביורור שאר יהיה קודם בוא הגואל גילוי הדש מהרה ר"ח חיים כהן שליט"א סאלי זצ"ל

איש החסד הר"ח ר' חיים כהן שליט"א מנהל ארגון "לינת החסד" העיד בפנינו דבר נחוץ וחשוב: זקן חשוב שליט"א שח לו לאחרונה כי שמע מפי"ק של הגה"ק רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל, כי בדור זה לא פלני הגאולה יהיה בירור קשה מאד ויהיו נסיגות קשים, ואלו מן האנשים שיפסדו עצמם חזק בשמירת העינים ולא יגירו אחרי כל הסחי והמייאוס שיהיה בדור זה, הם חזיקו בעמדה, ויצטרכו להתפלל על כך חזק להוציל מכל הסתכלות בנשים וק"ו מראות אסורות. ואילו מן הנשים עיקר מבחנם יהיה בענין הצניעות ובכלל זה: ענין כיסוי הראש ויאלו שאלו כי יראו אז עין בעין כי כל ההבדל בן הנאמנים לה' וחלילה להיפך מוכן יהיה בענין הקדושה והצניעות, ואלו שיהוהו בכך יזכו לשמירה מיוחדת.

רבנו ישראל אביחצירא זצ"ל

"הרב קייבסקי נבד המתיק לך את הדינים... - "אחד מראשי הכוללים בב"ב ת"ח חשוב נקלע למצוקה חריפה, בצרו לו פנה אל מרן הסטייפלר זצ"ל להתברך מפיו, לתהמתו ענה לו הסטייפלר בעזרת רמות וצדק עליו שיעזבוהו לנפשו ושילך ממנו. שבור ורצוצ עד דרכוהו של נפש יצא האיש מביתו של הסטייפלר והתלבט מה לעשות. מיד פנה אל ביתו של הרב"ר הרב מנדל זצ"ל, והנה, אך נכנס אל הקודש פנימה ובטרם הספיק לפנות פה פנה אליו הרב ואמר לו: "מדוע אתה בא אלי והרב קייבסקי כבר המתיק לך את הדינים...". ואכן הישועה לא אירחה לבוא. גב' א. היתה שרויה במצוקה ופנתה אל אחיינה, הרב נ. אברך כולל מבני ברק בבקשה לעזרה. בנה המתגורר בלוס אנג'לס אינו משגר אפילו אות חיים זה חצני שנה. הלה פנה אל הרב מנדל והגיש פתקה לידיו: הרב החל לקרוא "פלוגי בן פלוגי", שהה רגע במימרא ואמר בקדשו, "איני רואה אותך, לא בלוס אנג'לס, לא בארץ ישראל, ולא בשום מקום בעולם הזה... הללו נבהלו ולאחר בירור יסודי נודע להם כי הלה התסלק מן העולם. כיצד זכה הרב מנדל לראות למרחקים, כל זה היה בכח שמירת עיניו. *** נכדיו מספרים כי פעם באו לבקרו בעת ששהה בירושלים בתקופת "בין הזמנים". כשנפרדו מנדל לשלום, התעניין כיצד בדעתך לשוב לבני ברק, השיבו לו שדובר על אפשרות לנסוע עם אמם (בתו של רבנו), ברכב השייך לנהגת חרדית יראת שמים. מיד הגיב ואמר בתוקף, "לא ולא, בשום פנים ואופן אל תיטעו עם נהגת, נמא תאמרו שעל פי הלכה הדבר מותר? ואני אומר, שלכם אסור!". שכדו ארכו שוחח עימם אודות חומר העיון של ההורוי בעיה הקשים מעבירה, וכיצד יש לנהוג בענין זה משנה זהירות. בתום השיחה לא שכח להעניין ללכת לסוף כדו שיטעו באוטובוס... *** אף אחד התלונן בפני רבנו שכל ילדיו הקטנים זקוקים למשקפים, וגם משקפיו שלו נשברים לעיתים קרובות. יען לו לקבל על עצמו להתחזק בנושא שמירת העינים בהקפדה יתירה. מאז פסקו הפסדי הממונ שהיו לו ממשקפיו השבורות... (ספר 'הראה לענו')

ענין נחוץ אשר נתבקשנו לעזור ע"י רבנים ואנשי חינוך גדולים שליט"א

דעו אחי ורעי כי כמה מכשולות יש בכך

בעת האחרונה, מחמת אי-ידיעה, החל לפשות במחנה שלומי אמוני ישראל נגע ישן נושן, של משחק ב"קלפים" (באדיש: קארטן), המוכרים בשם "ג'וקר". בדורות העבר ידוע היה לרבים, כי מדובר במשחק אסור - גם כאשר הוא נערך ללא כסף - לפי שמקורו בצד הטומאה, רחמנא ליצלן. בדורנו אנו נשתכח הדבר. המשחק החל מופץ במתכונתו המקורית, ככרטיסי נייר, וגם כתוכנת מחשב, המכונה בשם "סולטייר" וההתעסקות בו קנתה לה שביטה אף בקרב התלמידים הצעירים בבתי - החינוך, בפנימיות ובקעמפיים. על פי בקשת רבנים ומחנכים, יובא לפניכם בתכלית הקיצור מעט אמרות, עובדות וסיפורים מגדולי-ישראל העוסקים בנידון זה, כדי להביא את חומרת הדבר לידיעת בני דורנו.

(הבהרה: משחק הקלפים האסורים הללו אינו חסוד גוקר בנזיל)

הגאון הקדוש, רבי אלכסנדר זיסקינד מהורודנא, בספרו הקדוש והנודע, "יסוד ושורש העבודה" (שער י"ב פרק א'), כותב לאמור: "וכל איש הירא וחרד לדבר ה', ירחיק בניו מנועריהם שלא יכירו כלל צורתם של הקליפות" (כינוי לכוחות הטומאה) האלו, **הקארטן** (משחק הקלפים) וכה כותב סניגורן של ישראל, הגאון הקדוש, רבי לוי יצחק במארידיטשוב, בספרו הקדוש "קדושת לוי" (דרושים לחנוכה, אחרי פר' מקץ): "בעוונותינו הרבים, נפרצה פירצה באחינו בית ישראל, לשחוק בקארטן" (קלפים), וקל בעיניהם דבר זה. אבל הו יודעים, שבכל קארט וקארט" (קלף וקלף) יש בוודאי קליפה גדולה, אשר לא ראוי להזכירה... "דעו אחי ורעי, כמה מכשולות יש בשחוק (במשחק) ההו... שטמטמאים את עצמם בקליפות אשר אין ראוי להביא תוך הפה".

ומסיף וכותב גם הגאון הקדוש, רבי צבי אלימלך מדינוב, בספרו הקדוש, "בני יששכר" (מאמרי חודש כסלו, מאמר ב' ס' י"ב): "תתבונן גודל האיסור והפגם הנעשה בנפש מי שעוסק, חס ושלום, בשחוק "קארטן" (במשחק הקלפים) - בגימטריא "שטן" - אשר הכניאה הקליפה בימי שליטת היוונים". כמו כן מובא בספר שבחי הבעש"ט שפעם הגיעו אליו יהודים עם ספר תורה שבכל פעם שהיו קוראים בו היו נמצאים טעויות בספר אע"פ שתיקנוהו פעמים רבות. ברגע שרבו הבעש"ט הביט בספר, ציום לגוננו מפני שספר זה נכתב מכסף שבעל פנדק קיבל עבור שהסכיך חדר למשחק קלפים. על כן לא ימצא לספר תורה זו תקנה עולמית ה'".

מעשה נורא

בהקילת קודש צאנו, התגורר לפני למעלה ממאתיים שנה, גאון וקדוש, בשם רבי אברהם שפירא, אשר עמד בראש שיבה בנות והרביץ תורה לתלמידים. מלבד גאונותו בתורה בתורת הגלה. נודע גם כאיש אלקים קדוש וכמקובל אלקי אשר ידו רב לו בתורת הרו. בתקופה ההיא, הצליח מעשה שטן, להחדיר נוהג לקולקל בשולי הקהילות היהודיות באירופה אשר הפך את משחק ה"קלפים" הטמא לאחד מסממני ימי החנוכה, הקלקול נבע מחוגי עמי הארצות, אשר לא משכו את ידהם אפילו ממשחקים בכסף, ככל חוקות הגויים אשר סביבותיהם, למרות היות הדבר איסור הלכתי חמור, ואט אט חדר הדבר גם אל חוגים מעודנים יותר, אשר הרשו לעצמם לשחק במשחק, אם כי ללא כסף.

גדולי ישראל שבאותו הדור נחלצו חושים לבלום את הפרצה והרבו לדווש ברבים, על אודות האיסור החמור הכרוך במשחק זה והטומאה הקשה והנוראה השורה על כרטיסי המשחק בעצמם ועל הדמויות המופיעות עליהם.

באחד מימי החנוכה, נכנס רבי אברהם שפירא לבית מדרשו שלא בשעה מקובלת, והופתע לגלות את תלמידי שיבתו, כשהם יושבים ומשחקים בקלפים. רבי אברהם נחרד ונלפת ממראה עיניו, ונותר לעמוד תחתיו כהלום רעם. התלמידים הצעירים, אשר לא היו מודעים לחומרת הדבר, נדהמו מתגובתו הקשה של רבם ולא ירדו לסוף דעתו.

לאחר שהתעשת נורע קמעה, קרב רבי אברהם אל תלמידיו, והחל להעביר את ידו הקדושה על עיניהם בזה אחר זה. הואיל ועשה כן, נפקחו עיניהם, והם

החלו לראות את הדמויות המצוירות על הקלפים, כדמויות חיות, מבהילות ומאיימות. אימה חשיכה גדולה נפלה על התלמידים הצעירים, וליבם יצא כפחד.

פתח רבי אברהם וסיבר את אוניהם לאמור: "מענתה תדעו, כי הדמויות המצוירות על כרטיסי המשחק הטמא הלזה, אינן ציורים דוממים בעלמא, כי אם דמויות טמאות של "קליפות" קשות מצד הסטרא אחרא, רחמנא ליצלן; מני אז, לא ההין עוד אף תלמיד מבני הישיבה לשלוח את ידו אל כרטיסי מכרטיסי המשחק הטמא האלו, וגם ליתר בני הקהילה, אשר שמעו את אשר אירע בישיבה, היה הדבר ללקח מאלף, לאפרושי מאיסורא.

ציורו הקדוש של רבנו ישראל הבעל שם טוב זיע"א

תיקון גדול

בעיר טשענגער שבהונגריה, כיהן פאר ברבנות, הגאון הקדוש, רבי אשר אנשיל הלוי יונגריי, בעל ה"מנוחת אשר", אשר שמו הלך לפניו כגאון בנגלה ובנסתר, בעל מופת ופועל ישועות.

ערב אחד, הגיעה אחת מבנות הקהילה לפני הגאון, וכשדמעתה על לחייה תינתה בפניו את מר ליבה: בעלה, אשר נמנה על חברי הקהילה והצטיין עד לאחרונה כיהודי חרד לכל דבר, נתפס לאחרונה לחבורה של משחקי קלפים, הפועלת בחשאי בתוך הקהילה, והוא מבלה עימם בצוותא את לילותיו במשחקים אלו. מאז שהצטרף לאותה חבורה, החל לזלול בשיעורי התורה הקבועים שהיו לו, עד כי חדל מהם לגמרי. הוא אף החל להקל ראש בתפילה ובקיום המצוות, וגם את פרנסתו הזינה באופן חמור. להיטותו למשחקי הקלפים הפכה להתמכרות של ממש, ומדי יום בימיו, עם דבר הערב, מתעלם הוא מן העין עד עלות-השחר של יום המחרת ומבלה עם חבריו במשחקי הקלפים. באותו הערב, חל יום השנה לפטירת אביו של האיש. מדי שנה בשנה, בימי הזכרון של הוריו, נוהג היה להקדיש את הלילה ללימוד משניות לעילוי נשמתם, וללימודים נוספים כיוצא בכך. ואולם, הפעם, גברה תאוות משחק הקלפים גם על זאת, והוא עזב גם הערב את הבית, מבלי להתחשב כלל ביום הזכרון של אביו.

כאן עמדה אותה אשה בטענה שהיא רוצה גט מבעלה המתנהג כגוי. "ואולי עוד לא אפסה התקווה לגמרי?! אולי, בכל זאת, יהיה בכוחו של הרב להחזירו למוטב?!" פניו של הרב בערו בלהט עילאי נורא, שלא מעלמא הדין. הוא קם ממקומו, נכנס לבית מדרשו אשר סמוך היה לחדרו, והחל פוסע נמרצות לאורכו, רצו ושוב, כשכולו אחוז שרעפים. לאחר שעה ארוכה, התעשת הרב מהגיגיו, ובנימה נמרצת הפטיר: "לכי לשלומן מחר, בעזרת השם, יבוא הדבר על תיקונן!" בבוקרו של יום המחרת, שינה הרב ממנהגו, ולא התפלל תפילת שחרית בבית - מדרשו הפרטי. תחת זאת, פנה ללכת לבית הכנסת העירוני. כאשר החל המניין הראשון בתפילה, חלף הרב בין השורות וסקר במבטו את המתפללים. משלא מצא ביניהם את האיש המבוקש, התיישב על מקומו ללמוד, כשהוא ממתין למניין הבא.

לקראת המניין השני, הגיע, אכן, האיש המבוקש. פנה אליו הרב ושאל: "דומני, כי יש לך 'אריציט' היום - הלא כן?!" "אכן!" - אישר הלה - "יום השנה לפטירתו של אבי, חל היום!" פנה הרב אל עבר הקהל ואמר כבוקרת-רוח: "הו! יש לו 'אריציט' היום. יהיה לנו היום 'תיקון גדול ונאה!'"

כאשר הקהל סיים את תפילת הלחש, ובבית כנסת המשיכה לשרוד דומיה של הדרת-קודש, תוך המתנה לסיום תפילתו של הרב, אשר האריך כדרכו. שליח-הציבור, אשר היה עיף כדבעי, לאחר שבילה את הלילה החולף במשחק הקלפים, השעין בינתיים את ראשו על העמוד, ומבלי ששים, החלו שמורות עיניו להיעצם. כאשר סיים הרב את תפילתו, ושליח-הציבור בושש להתחיל בחזרת התפילה, החלו קריאות "נו" להישמע מכל עברי בית הכנסת. אולם, הרב מיהר להסות את הקהל, ואתת להם בידי החתשות ולהחריש. התברר, כי שליח-הציבור שקע בתרדמה עמוקה.

הרב, אשר מקומו היה סמוך לעמוד, היפנה את מבטו אל עבר בעל-התפילה הנרדם, והתבונן בו בריכוז רב. הקהל, הבחין מיד, כי המחזה המוזר המתרחש לעיניו צופן רז נעלם, והחל להצטופף מסביבו של הרב כדי לחזות טוב יותר במתרחש, ובמה שעוד עתיד, אולי, להתרחש.

חלפו רגעים ארוכים, ולפתע, פרצה מפיו של בעל - התפילה צעקה אדירה: "ג'וקר!"

הקהל נרעש ונדחם. מסתבר, כי בתוך שנתו חלם האיש כי משחק הוא בקלפים, והתרועה שפרצה מפיו באה, לרגל 'זכייתו' בקלף יקר... עם הצעקה, הקיץ שליח-הציבור מתרדמותו, ומצא את עצמו במעמד מביך מאין כמותו: עומד הוא לפני העמוד, מעוטף בטלית ומעוטר בתפילין, כשמסביבו ניצבים הרב וכל הקהל הקדוש, אשר שמעו זה עתה מפיו את שמו של אחד הקלפים, ומתבוננים בו בעיניים קמות. האיש נשבר על-אתר. הוא הפיל עצמו ארצה למרגלות הרב וקרא בקול בוכים מנהמת לבו: "רבי! מבקש אני לחזור בתשובה!" "אל דאגה!" - החזיר לו הרב ברוגע - "הרי מראש הבטחת, כי יהיה כאן היום תיקון גדול!"

ואכן נוראת הרב, הסתלק בעל היראציט מן העמוד, כשהרב מצווה עליו ללכת לטבול במקוה, ולאחר מכן לשוב הלום, ביחד עם הקלפים שיש לו בביתו. בינתיים נישג אדם אחד אל העמוד, כדי להשלים את חזרת הש"ץ שאחר התפילה.

עם תום התפילה, קרא הרב לאיש, אשר הספיק כבר לשוב מן הטבילה ואף הביא עמו את הקלפים, והורה לו להתלוות עמו לביתו. אף אחד מן המתפללים עמו ובאותו מניין לא פנה ביום ההוא לביתו ולעסקיו וכל הקהל הקדוש צעד בעקבות הרב, איש לא נעדר. בהגיעם אל בית הרב, הורה הרב לכל הקהל להיכנס לבית מדרשו הפרטי, ואילו הוא ובעל היראציט נכנסו לבדם לחדר הרב הסמוך.

דממת תהום סדרה בבית המדרש, עד כי ניתן היה לשמוע את הלמות הלבבות. מבעד לדלת החדר הסגורה, שמעו בבידור את קול הרב הקורא וידו, כשהאיש חוזר אחריו מילה במילה בבכיות נוראיות. לאחר שנשתיימה אמירת הוידוי נשתרר בחדר שקט עמוק, אשר נמשך רגעים אחדים. לפתע פרץ האיש בזעקות נוראיות וקרא: "די! רבי! די! יותר לא אשחק בזה! ואז שמעו קולי של הרב כשהוא משיב ואומר: 'הואה אתה עם מי אתה משחק?'"

לאחר שיצא מחדר הרב, פתח האיש וסיפר לקהל הנאספים את אשר ארע בחדר הרב פנימה: לאחר סיום הוידוי הורה לו הרב, להשליך הקלפים על פני החדר ארצה. באותו הרגע, קמו ויצאו מתוך הקלפים הפזורים, דמויות מאיימות בצורת בני אדם, אשר החלו לחולל סחור סחור בריקודים מטורפים. פחד אימים נפל על האיש. הוא החל לבקש על נפשו מאת הרב, כי יסלק את המזיקים הללו מנגד עיניו. או אז, הראה לו הרב באצבע ואמר: "הרואה אתה עם מי אתה משחק?! אלה הם חבריך למשחק! אלו הם קליפות הטמאות השורות על הקלפים! הם אלו שאת חברתם חשקת!"

לאחר מכן הורה לו הרב ללכת אל יתר בני חבורת הקלפים, לספר להם את אשר ראו עיניו, ולהזהירם בשם הרב, כי אלמלא יסתפקו בשמיעת הדברים גרידא ויסיכמו לחזור בהם מדרסר הערה, כי אז יצטרך הרב לטפל גם בהם באופן אישי, וכלל לא בדרך מוכבדת.

מאותו היום, חזרה טהרתה של טשענגער ממשחקי הקלפים, ואותו האדם, חזר להיות ירא וחרד כקדם. (וראה עוד בהרחבה בספר אמוני עם סגולה ח"ג)

המנונה הטהורה! - הרה"ק רבי אלעזר אביחצירא זצ"ל

המנונה הטהורה! - הרה"ק רבי אלעזר אביחצירא זצ"ל
בני ברק יש את מרן החזון איש...
בריאותו הנפשית של בחור ישיבה צעיר התדרדר
עד שאושפז בבית חולים לחולי נפש כדי לקבל
טיפול רפואי לצורך איוונו. האב, יהודי ת"ח
התהדרר בבני ברק, נסע לברא שבזע וסיפר בכמה
לרבי אלעזר על מצב בנו. אמר לו הצדיק: "אתה גר
בבני ברק ומגיע אליי? בבני ברק יש את החזון
איש. הוא המרא דאתרא. עלה על קברו, הדלק נר
ואמור את הדברים הבאים: 'מרן הרי יודע
בשחיבות של תורה בטהרה ובחשיבות של תורה
במי הנעורים.

רבי אלעזר אביחצירא זצ"ל

התפלל על בני
שיוכל ללמוד
בטורה". האב
המודאג רצה
להוסיף באמירת
תהילים על קברו
של החזון איש,
אבל רבי אלעזר
הרגיעו וחזר על
הנוסח שיאמר
על הקבר. הלך
האב ועשה ככל
אשר הצטווה
ובמהלך אותו
שבוע התאושש
הבן ושחרר. היום הוא אברך מפואר והקים
משפחה של תורה.

עדיף שתיארו במקומכם ולא תבואו נה...
ושח לנו מקורבו ר' תמיר שחר הי": היתה קבוצה
אשר נטעה לבית הרב בבאר שבע, והוא בדרכם
אשר פה ושם בהסתכלות לא טובה, והנה בהגיעם
פינימה לחדר הרב, פנה אליהם הרב במפתיע, אמר:
אם הנכם נשכלים בדרך פגום העינים עדיף
שתיארו במקומכם ולא תבואו הנח...

היא נמצאת בקומה האחורונה של בהנין
לפני שבע שנים נעלמה א. בת השלוש. לאחר
אופישים רבים כשעדיין לא נמצאה חששה אחר
והתקשרה לביתו של הרב (אמי היתה מעבירה
שאלות דחופות לרב בטלפון דרך אשת הרב). הרב
אמר שאין לאדוא כלל הילדה נמצאת בבנין, שוב
יצאנו לחפש והילדה איננה! שוב התקשרה אמי
לבית הרב, תשובת הרב הייתה: "היא נמצאת
בקומה האחורונה של הבנין חפש אותה שם!" וכך
יהי! היא נמצאה בבחי המעלית בקומה העליונה.
(כך סיפר בן הגר"ג עטייה שליט"א)

ביום הופתח קדשו על יין נסך...
ושח לנו הרב שמואל מאיר שליט"א על יהודי אשר
שנים רבות לא זכה להפקד בש"ק והוציר רבות
ברבי אלעזר כי יפעל בעבור ישועה, והנה, שבת
אחת הזמינו הרב כי יבוא לשבת בצל קורתיו יחד
עם זוגתו. במשך כל אותה שבת לא דיבר עם
מאומה על הנושא. אולם במוצאי שבת אמר
למקורביו כי התבונן בדבר בשבת וראה כי על זוג
זה להתגרש, ולאחר 40 יום להינשא שוב, ובזוהר ה'
יזכו לבן זכר ואני אשב סנדק. וכל זאת סיים הרב,
ארע להם מפני שביום חופתם נערך להם הקידושין
בטעות על יין נסך. ואכן דבר אחד מדרבי הרב לא
שב ריקם, והתגרשו ונישאו שוב וזכו לבן זכר.

הצדיק אבד! - המושך עובדות על הגאון האדיר גאב"ד אונגוואר זצ"ל

ממנה אבא שתמסור לו את שמה ואת שם אמה, על מנת שיתפלל
עליה שתבריא...

שמא יחשבו התלמידים שאין זה ד...
כל פעולה שלה הייתה בחינת "תורה היא וללמוד אני צריך". כל
דבר אצלו היה מחושב. למשל, שנים רבות לא היה אוכל בשר. פעם
ראוהו נוטל ידיים מים אמצעים בתוך הסעודה והתפללו להנהגתו.
שכן בין כך לא אוכל בשר. הוא שיבר את אוזני הנוכחים, כי ראה
שמביאים את הדמים בצורה של שניצל, ורצה שחלילה לא תצא
תקלה וילמדו התלמידים - שאינם יודעים שזה דג ולא בשר -
וחלילה לזלזל בגבולות ידעם אמצעים.

היפיש פרי שלם ונתן לו...
זכרני פעם אחת מילי שבת קודש בהיותי בשולחנו הטהור וחילק
פירות. והיו הפירות חצויים עבור שיספיק ברווח לכולם. ובהיותי
אסטניס בזה ואוכל רק מפרי שהגיע לידי שלם (מטעמים מסוימים)
הייתי חוכך בדעתי האם לגשת ג"כ לקבל או לא, וכשראיתי התור
עומד להסתים אמרתי בלבי אזדוד ליקח
ואח"כ נראה עם אוכל. והנה לתדהמתי
בגיע תורי חפן הרבי זיע"א וחיפש
קלמנטינה שלמה והגיש לי, ויהי בעיני
לפלא, דלקדומי הביא בזה אחר זה חצאי
פרי ולי דווקא מצא פרי שלם. (מפי תלמיד
ישיבת פורת יוסף אשר שח זאת בפנינו)

לא היה תוספות בש"ס שלא היה שגור על
לשוננו כמו אשרי יושבי ביתך
מכל צרותיו שבהן צר, הוא הרבה לעשות
לעצמו לא יחיד כאשר בשנת תשמ"ח
תפנו צרותיו, וחתנו שהיה ממד עינו, הג"ר
אריה לייב אלטר זצ"ל, בן מחותנו הרה"ק
הבלתי נשכח בעל הפני מנחם" זצ"ל, נהרג
בטאונת דרכים מחרידה, בעודו בן 27 שנים בלבד. הוא היה שרוי אז
בצער עמוק. שכן על חתנו זה העיד הגאב"ד, כי לא היה תוספות
בש"ס שלא היה שגור על לשוננו כמו אשרי יושבי ביתך.

אני שרואה שאבא כאן!
"ובחופה של נכדו ר' אברהם מרדכי שליט"א היה מעמד מרגש
מאוד. סבא, הגאב"ד מאונגוואר, היה השושבין שהוביל אותו
לחופה - סיפר הנכד הל' ותך כדי סידור הקידושין גחן לעברי
ולחש באזני: אני רואה שאבא כאן."

אם ההתנהגות התקיימה בשנת תשע"ב, זה לא נוגע אליי
לפני כשלושה שבועות, השיא בנו הג"ר עמרם קליין שליט"א את
צאצאו. וכאשר מועד החתונה עלה לדיון, הגיע הבן לשתף את אביו
בזבטיו. "הייתה תכנית לקיים את החתונה לאחר חג הסוכות, אבל
לא השמע אביו את המשפט המצמרר הזה: 'אם החתונה תקיים
בשנת תשע"ב, זה לא נוגע אליי...' הבן נחרד, וקיים את החתונה
בשלהי תשע"א. רבים ממדולי ישראל טרחו ובאו לחתונה, כדי להביע
את הערכתם לפאר הדור."

"קח אכסוף נועם שבת"
לא אחת זכינו להתפלל בצל קורתו, ומה מרגש היה בכל ליל שבת
קודש עת השבת עמדה לפרוש כנפיה על פני הקיום או אז היה נושא
את רגליו בריקוד ופורש את ידיו שכל כך הרבה תורה כתב בהם
ומקבל את מי שבת מלכתם בעימות ניוונו וקודשת ריקודו. כשכל
הקהל הקדוש משתתף בניגון ומביט בו בחדרת קודש. לזכרי זאת את
דמעי אזרימה, "קח אכסוף נועם שבת" בצל קודשו... ולצערנו אותו
יהודי גדול וענק, אשר ככל שהקטין עצמו (כפי אשר נהג לכתוב
תדיר ליד שמו 'מנשה הקטן') כך זרח אורו בכל רחבי תבל, ואוי לנו
כי הדור הולך ומתמעט מגדולי עולם וצדיקים ומפלאים מ-זן של
פעם. בעל החכמים יחוס וירחם עלינו ויראה בעונינו כי נשארנו
יתמי דימתי ויגאלנו בקרוב אמן. (המשך יבוא א"ה בגליון הבא)

לכבוד מערכת "עקבתא דמשיחא" שלום רב! קודם כל, הנה
להודות לכם מעומק הלב על החיזוק הגדול שהי' לי
מהעלולים שלכם, העלולים שלכם פשוט נתפסים מיד בכל
מקום שמגיעים אלי, ורבים אומרים מי יראנו טוב אשריכם
ואשרי חליקים בעוה"ז ובעוה"ב על הזיכוי הרבים הגדול
שאתם עושים, הלואי יהיה חלקי מחלקכם שמצאתם
מקום גדול להתגדר בו לזכות הרבים, בדור אשר נאמר עליו
(סוטה מט) ואין דורש ואין מבקש. וחדל להשכיל להיטיב,
והכל מתנהל בשחיתות, והחיבטניות שולטת. ובפרט בנושא
הצניעות שבעוה"ז ירדה הצניעות עשר מעלות אחרונות,
וכבר אין ממי ללמוד כמו שאחז"ל - אבותינו ראו בעיניהם,
ושכחו הטובה שהיה להם, אנו אפילו בעינינו לא ראינו, אם
האמהות הולכות ברה"ז בכל מיני אופנים שבשיל למצוא חן
בעיני ההמון - או מעמד חברתי, היכן החזות העצמית,
והיכן נקודת האמת? ואין חנך את הדור הבא שבודאי לא
יראה סוג מאיתנו, (אם המצב ימשך ככה) וכבר אמר הגה"צ
הגר"ז סגל שליט"א, שכאשר מקבלים על עצמנו קבלות -
ולענין הולכים שחור שחור ולא נוגעים בנקודה המרכזית
שהוא הצניעות, היסוד של כל התורה כולה, ומי שרואה
שיאנו מסוגל להשתנות או לשנות את ב"ב לטובה בזה -
יש עצה להתפלל על זה בתמידות בכל יום, כפי כוחו ואין

יהיה קורא לכל המשיגות "דרך עקלקלות" וזה היה
דרך המשכילים ואמר שאחד הגורמים להיסוס
וספיקות לאחר החתונה אם זה זיווג האמיתי או לו,
אזו ריבי המשיגות עם בנות קודם החתונה. ודעתו
הקדושה היתה שכל פגם לאחר שידוכין קודם
שנואין מולידה מיואס ביניהם וגורמת יוק, ואמר
שריבי המיטין בזמנו הוא מפני ריבי המשיגות קודם
החתונה. וכל כך כאב לו מצב הדור בזה על שחיבר
קונטרס מיוחד האיש מקדש ואח"כ בספר מיוחד
"בית רחל", שם האריך בכל ענייני השידוכין איך
היה הראויה ע"פ התורה"ק.

בן מלך פנימה
כן העיר על נשנים יוצאות בחור רבות ואפילו אם
זה לשמחות. והיה אומר: התורה אסרה להילחם
במואב אך התירה להתגרות בהם
ולשלו אותם, ואילו בעמון אסרה
אף את התגרותו והכל בשכר
הצניעות של אם עמו יותר ממואב.
ומבאר שצניעות האם הועילה לבני
בניה לאחר ארבע מאות שנה שלא
יצערו אותם בני ישראל. ולהיפך
העזות קצת של הבכירה גרמה לבני
בניה כמה התגרות וצער ויגון. ואע"פ
שחז"ל אומרים שנתכוננו לשם
שלמים, אעפ"כ כיון שבדבר אחד
יכלה להצניע יותר ולא עשתה כן
נענשו בניה אחיה. והגאב"ד כתב
בזה"ל: "ומעשה האם משפיע על חיי
בניה אפילו לאחר כמה דורות. והאם
יתנת על ליבה כי כמה יגיעות מתייעגת לטובת בניה
ומוסרת נפשה עד שמגדלת אותם ושבביל דבר קל
יבלתי צנוע וכיו"ב תאבד הון ר' ויסבל ח"ו דורות
אחריה והסרחון יהיה תלוי בה. ולהיפך אם תצניע
יהיה זכותה גורם לבניה עד סוף כל הדורות" עכ"ל.

גאב"ד אונגוואר זצ"ל בצל סוכתו

ומי מדבר על עבודת נשים במקום העובדים גברים
אף במקומות חרדים אשר כתב על כך רבות בקול
רעש גדול מגדול החורבן אשר נעשה מכך, והיה חוד
מכך מאד והיאך שכל זאת נלמד מן פורקי העול.
מה שמך ושם אמן...

בנו הג"ר משה שליט"א סיפר: "פעם הייתי עד
לשיחת טלפון של אישה שביקשה לדעת האם עליה
לצום ביום הכיפורים, היות והרופאים קבעו שהיא
חולה ואינה מסוגלת לכך", "אבא שמע את פרטי
הבעיה, ופסק לאישה כי היא מטורה מן התענית.
האישה חשבה לסיים את השיחה, אלא שאז, ביקש

מכתבים ותגובות

תפילתו של אדם ושקעת אלא א"כ משים נפשו בכפו
ומתפלל בכל כוחו עד שקלא יראה ה' משמים, ואין שום
תפילה הולכת לאיבוד ח"ו אלא שיש סך של תפילות שבביל
לבנות את המציאות המבוקשת ואין להתייאש, והעקשן
יצליח (בשם הגר"א) וא"א לנצח את היצה"ח בלא תורה
ותפילה.
לכבוד עלון עקבתא דמשיחא שלום רב, אשריכם ואשרי
חליקים שאתם מפיצים דבר אמת באומץ ועון בלי שום
תערוכת נפש ושקר המשולל בתוהו, והמצב זועק עד
לב השמים עד אשר ירחם ה' על עמו המתייסרים על
קדושת שמו ועל חילול התורה כי כבר כשל כוח הסבל, ועל
כל מה שעובר על עם ה' ביסורים ועינות וכו' ומטעם אשר
אין בעל משפחה השבור לרסיסים ובחובות כבדים למען
החיות נפשו ונפש ביתו. ולכל הדברים האלה מתרגלים
כאילו שזה רצון ה' ח"ו, ואני שמעתי בשם גדול אחד כי
כבר הגיע הזמן להפסיק עם כל החתונות ובר מצווה
המפוארות לרחם על העינים האומללים, ולא לקשקש אחר
דעות האנשים אשר רובו של כל הדברים נעשים כדי
לצער ידי הבריות, וע"כ צריכים לעורר אחד לשני ולהתחזק
ללכת נגד רוח האנשים ולהסתפק במה שיש לנו ואז תהיה
השמוחה אצל כל בעל משפחה מתוך עומק הלב ונוכל להלל
ולהודות על כל הטוב אשר ה' מטיב לנו ע"י
שניהם שמחים בחלקנו אכ"ר. ומצורף בזה
סכום כסף כדי להשתתף עמכם בזיכוי
הרבים.
לכבוד עורך עלון שליט"א, ברוצני לשאול
מאחר שהתופעה האיומה של החצאיות
הקצרות הולכות ומתקצרות באופן מבהיל
ורחוק, פשוט כבר כיוונת בסליחות
ו"למען תפדה חרדים נהמים" שאנו
בתדהמה למול הנשים הלושבות קצר,
פשוט נהיית משוגע ממראה עיניך! מדוע

לכבוד מערכת "עקבתא דמשיחא" שלום רב! קודם כל, הנה
להודות לכם מעומק הלב על החיזוק הגדול שהי' לי
מהעלולים שלכם, העלולים שלכם פשוט נתפסים מיד בכל
מקום שמגיעים אלי, ורבים אומרים מי יראנו טוב אשריכם
ואשרי חליקים בעוה"ז ובעוה"ב על הזיכוי הרבים הגדול
שאתם עושים, הלואי יהיה חלקי מחלקכם שמצאתם
מקום גדול להתגדר בו לזכות הרבים, בדור אשר נאמר עליו
(סוטה מט) ואין דורש ואין מבקש. וחדל להשכיל להיטיב,
והכל מתנהל בשחיתות, והחיבטניות שולטת. ובפרט בנושא
הצניעות שבעוה"ז ירדה הצניעות עשר מעלות אחרונות,
וכבר אין ממי ללמוד כמו שאחז"ל - אבותינו ראו בעיניהם,
ושכחו הטובה שהיה להם, אנו אפילו בעינינו לא ראינו, אם
האמהות הולכות ברה"ז בכל מיני אופנים שבשיל למצוא חן
בעיני ההמון - או מעמד חברתי, היכן החזות העצמית,
והיכן נקודת האמת? ואין חנך את הדור הבא שבודאי לא
יראה סוג מאיתנו, (אם המצב ימשך ככה) וכבר אמר הגה"צ
הגר"ז סגל שליט"א, שכאשר מקבלים על עצמנו קבלות -
ולענין הולכים שחור שחור ולא נוגעים בנקודה המרכזית
שהוא הצניעות, היסוד של כל התורה כולה, ומי שרואה
שיאנו מסוגל להשתנות או לשנות את ב"ב לטובה בזה -
יש עצה להתפלל על זה בתמידות בכל יום, כפי כוחו ואין

אין אף אחד שקם וזועק? חסידים מהלכים מאחורי נשים
כאלו ואף שמדועיעים אין פה ומצפצף, האם השקט הזה לא
נענים להם את האפשרות ללכת כך? לא יהיה להם נעים
אם כל אחד ואחת ימחה במילה או שתיים, איננו בעד לבייש
זו לא דרכה של תורה לא בשקט, בכמה מילים, להביע את
גודל האסון, צר לי מאוד, אך אי אפשר עוד לחכות, בפנייה
שכולנו נשוב אל ה' מתוך אהבה ולא ייסורים.
א. אלכגלי ירושלים

לכבוד עקבתא דמשיחא אבקש להכניס את המודעה הזו
בעלון של תשרי, היות ואני בנו של הצדיק הנסתר ר' יצחק
נחמיה זצ"ל סלמנוביץ, רוצים אנו להוציא לאור מחדש
לעילוי ולטובת נשמתו את תולדות של הרב הק' רבי חנמן
מברסלב זצ"ל ב-5000 עותקים בסכום של 70,000 ש"ח ע"כ
מי שרוצה להשתתף אפילו בכמה ספרים בודדים יפנה
בטלפון אלי בנו 08-9297374 ובוודאי הוצול של אבינו יגן
עליו כמו בחייו.

לכבוד גליון עקבתא דמשיחא, נבקש מכבודו לפרסם ידיעה
חשובה זו בעלונכם הנכבד, הנה לבשר לקהל הקוראים כי
יצא לאור קונטרס "נר ציון" שיול"ע ע"י מוסדות "בנין ציון"
ב"ב בראשות הגאון ר' נתן בן סניור שליט"א, הקונטרס
מכיל בתוכו אוצר בלום של דברים ומנהגי רבותינו בעינינו
ערב ר"ח, תעניות, סדר תיקון חצות, זכר לחורבן ועוד מכל
פסקי הלכות ממור"ח הגאון הגדול עמוד היראה וההוראה
הגורב"צ אבא שאול זצ"ל, בקרוב עומד לצאת קונטרס מקיף
על כל ענייני הימים הנוראים, ניתן להשיג (במחיר עלות)
בטל" 03-6197471 050-4123451

לפני מרת טרוי טיאנו בת תמו ע"ה נלב"ע כ"ה תשרי. חזרה בתשובה
הויתת בת גליל, אברהם בו בת שבע זמירה, אלעד בו בת שבע זמירה זיווג הגו.

ארגון "דרך צדיקים" רח"ב בית ישראל 40 ירושלים
נסיעות לציונים של הבעש"ט הקדוש ולציונים של
הרה"ק מברסלב ז"ע בכל עת
~אפשרות לנסיעה לציון הרה"ק מברסלב
זיע"א ביום ההילולא ח"י תשרי~
~החברה הוותיקה ביותר~
לפרטים: 02 - 5400100

במה הארכת ימים

חכם זכריה בראשי שליט"א אשר חכם מיקרי ירושלים הינו יהודי ליד כורדיסטן והגו לאחורנה את יום הולדתו המאה ואחת עשרה בלעה"ר. הוא מחבר הספרים "לקוט בראשי" על הזוהר הקדוש, מוסר השכל גדול יש ללמוד מיהודי צדיק על יב"ט"א אשר בלעה"ר זכה להאריך ימים. וכעת עוסק הוא בכתיבת חלק השמי מספריו, וכשנשאל, במה הארכת ימים? משיב הוא: "תראה. קודם כל, יש שלושה דברים שמקריבים את המיתה, הקנאה, התאוה והתחרות. כך אני רואה את זה. אם אדם מקנא כל הזמן, או עסוק בלשונא אחרים או נמצא בתחרות כל הזמן עם חבריו, הרי שהוא מקרב את מיתתו. על עצמי אני יכול להעיד שב"ה אין לי את המידות הללו. מעולם לא קינאתי באדם, הייתי שמח בחלקי, לא שנאתי אף אדם, להיפך. ניסיתי להאזין כל אדם, והשתדלתי שלא להתחרות בשום אדם. לעשות מה שטוב לי ולבני ביתי למען שמו באהבה. זה יסוד ראשון." יסוד שני, זוהי המצווה שנצטוונו בתורתנו הקדושה. 'כבד את אביך ואת אימך למען יאריך ימך'. כל חי חייב הקפדתי לכבד את הוריו. והקב"ה גמל לי. אדם שהיה עסוק בכבוד הורויו יזכה לשנים ארוכות וטובות.

חכם זכריה בראשי שליט"א

חכם זכריה זכה להכיר רבים מחכמי ירושלים של אותם ימים. במיוחד הוא זוכר את הגה"ק רבי צדיקה הוצין זצ"ל, ותלמידו הגה"ק רבי יעקב מוצפי זצ"ל. חכם זכריה הגה"ק רבי יעקב קבע ללמוד בשיעוריו בבית הכנסת 'שמע צדק' שבאזור הבוכרים. שם באזור גם היה קיים ריכוז גדול של העדה הכורדית שחכם זכריה נהג להשמיע בפניה שיעורי תורה דרך קבע. *** "חכם זכריה למד גם אצל שכנו המקובל 'אולק' ר' מרדכי שרעבי זצ"ל, 'הוא היה אדם קדוש ובעל מופת סיפר ח' זכריה, פעם אחת נסעתי איתו בבבשי לירושלים, זה היה באמצע שסללנו כביש חדש והוא לא היה גמור. היה כביש מסוכן בעיקר באזור העליות ליד גבעת שאול. ניסענו והנהג לא היה זריז אמרתי לו, תיזהר כי לא סימנו. אבל הוא לא נזהר. המכונית התחפפה והתחילה להתגלגל. הרב שרעבי ואנו ברגע שנהג קצת סטה, 'תחזיקו בי, תחזיקו בי'. המכונית התחפפה ונעצרה ממש על התהום. יצאנו החוצה במהירות ובפחד גדול. ברגע שכולם היו בחוץ, המכונית נפלה למטה לתהום. הוא היה איש קדוש מאוד."

חכם זכריה אומר עוד, "יכולתי ללמוד לאור הלכנה. יכולתי לראות רוחק כמו נץ, אבל היום אני לא יכול ללמוד הכל. אני צריך ללמוד בעל פה אז אני יושב כל היום וחוזר אחרי מה שלמדתי. היום אני חושב לעצמי, כמה שלמדתי ושיננתי דברים בעל פה, אבל אם הייתי יודע, הייתי משגן עוד יותר כמאמר חכמים: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו."

יוסף צדיק! - מרן הגאון הצדיק המופלא רבי יוסף עדס זצ"ל!

~יום ההילולא ליל הושענא רבה ליל אושפיא יוסף צדיק~
אי אפשר להיקרא בשם "שומר מצוות" ללא קביעות עיתים לתורה פעם הגיע אל רבי יוסף אחד שמועמי לקחו וספר כי ישנו הצעת שידוך לביתו, ושאלו ברבנו: "האם הבחור חרדי?" השיבו בחיוב. המשיך ושאלו: "האם הוא קובע עיתים לתורה?" ענה: "לא". אמר לו רבנו: אם כן, הוא לא נחשב לתורה, כי אי אפשר להיקרא שומר מצוות ללא קביעות עיתים לתורה. התחיל הלה לשכנעו כי הבחור כך שומר מצוות. ענה לו רבנו: "אולי אתו תוכל לשכנע! החלט, האם אתה רוצה לביית אדם דתי או לא? זה לא נחשב דתי!" אמר לו האיש: הוא יתחייב ללמוד תורה מלאן ולהבא. ענה לו רבנו: "קודם ילמד שיעורי תורה שעה שעתיים בכל יום, ואחר כך יתחננו. בינתיים אל כלום." כך היתה דעתו נחרצת, ללא פשרות, כי אי אפשר להיקרא בשם "שומר מצוות" ללא קביעות יומית להשתתפות בשיעורי תורה.

רבי יוסף עדס זצ"ל בבית מדרשו של מרן הבית יוסף בעת סיום מסכת

עדיף שתשאר רוקה כל ימיה וגדולה מזו סיפר אחד מתלמידיו, כי שאלו אודות גישתו שהתבגרה ומתקשה במציאת שידוך והנה הציעו לה בחור שלא קובע עיתים לתורה, האם אפשר במבט כשלה להפגשר בדבר? ענה לו רבנו בפסקנות, כי עדיף שתישאר רוקה כל ימיה מאשר להנשא לאדם כזה. שמעו לקולו - ולא הפסידו. עזרה ה' וזכתה להנשא לירא ה' הקובע עיתים לתורה. צריך אני לברר את ההלכה...

יהודי רחוק מתורה ומצוות חזר בתשובה שלימה. רבנו, שליוה אותו, בדרכו החדשה, הורה לו, שאם חפץ הוא כי תשובתו תהיה הגונה ושלתו, חייב להשתתף בשיעורי תורה מידי יום ביומו, והסכים לכך. אשתו, שעדיין לא התקדמה כמותו, טענה, שאם בעלה אינו עמה בשעות הערב מחמת השיעורים, רוצה היא לצפות במכשיר הטמא טלוויזיה. שאלו בעצת רבנו. ידע ר' יוסף שאם יאמר לה בתחילת דרכה כי הדבר אסור נחרצות, כפי שכן ההלכה בזה - לא תסכים, ובכך לא יוכל לקרבה, וחלילה ירד הכל לטימיון, על כן נהג בחכמה: הציג עצמו כתמים וכלא ידע, פנה אל האשה ואמר כי צריך לברר ההלכה האם מותר לצפות במכשיר הזה, וכך דחה אותה לעת עתה - ועל כך מספר בנו, כי מידי יום ביומו בשעות הצהרית היה הטלפון מצלצל בבית רבנו - אותה אישה הייתה על הקו, ושואלת האם ברר כבר את ההלכה, ורבנו עונה לה במאור פנים כי עדין לא הספיק לברר, עוד לא שאל מורה הוראה וכדומה. כך חזר הדבר על עצמו ימים רבים: האשה מתקשרת, ורבנו עונה לה בסבלנות, כאמור. אט אט גלגל עימה ושכנעה כי הדבר הטוב ביותר הוא לרכוש מכשיר טייפ עם קלטות הרצאות של רבנים ובכך תצא מידי כל ספק, והסכימה. כך הצליח בפקחותו המצולות וכיום הם יראים ושלמים, מקדקים בקלה כבחמורה.

אני חכמה שכנתי ערמה
דרך זו של ערמוניות דקדושה - להראות כתמים וכלא מבין ענין - למד רבנו מרוב מרן הגאון ר' עזרא עטיה, שכן נהג כשהיו באים לשאלו שאלות שונות. בפקחותו הרבה היה תופס מיד את כוונותיהם האמיתיות - שלמעשה רוצים ממנו אישור לתוכניותיהם הלווזות, ועל כן היה מציג עצמו כאיש תם, מתחיל לשאלם שאלות תמימות כאדם שאינו מבין ולא יודע הרבה, ובכך היה משתמט מהם ולא היו מצליחים להפיק את זממם. רבנו הלך בעקבות רבנו, ובה הצליח לקרב רבים לחיי תורה ומצוות.

מלא את הרכב בנוסעים, ובעזרת ה' ניסע ונגיע לחיים טובים
סיפר נהגו המסור, תלמידו ר' ציון רפאלי הי"ו, כי התגלגלה זכות לידו להסיע את רבנו אל הכותל במערבי בכל בוקר לשיעורו הקבוע ולתפילת ותיקין עם נץ החמה. הוא היה מגיע אל ביתו של ר' יוסף, שהיה ממתין לו, עם עוד אנשים שחפצו להצטרף לנסיעה. לאחר מספר שנים חלה, ומחמת חוליו הפסיק להסיע את רבנו, כהרגלו. יום אחד פגש את ר' יוסף בדרכו לשיעורו הקבוע בבית הכנסת "שאלו צדקה". אמר לו רבנו: "יע' לך! מאז שהפסקת להסיע אותנו, אין לנו תחבורה סדירה, ונגרם לנו צער מכן." בשמוע תלמידו כן, אמר: "מחר, בעזרת ה', אבוא להסיעו כבתחילה." למחרת הגיע תלמידו זה לבית רבנו, ששמח מאוד לבואו, ואכן נסעו לכותל המערבי. היה כל בחודשי החורף, ולפתע החל לרדת שלג, אולם אף דבר זה לא מנע מרבנו את הנסיעה. הגיעו לכותל, רבנו מסר את שיעורו, והתפילת כתיקין. בתום התפילה, כשרצו לחזור לביתם, והנה שלג כבד כסה את הפני הארץ בגובה רב, כך שהנסיעה ברכב במצב כזה היתה קשה. שאל התלמיד את ר' יוסף: "מה נעשה כעת?" אמר לו רבנו בבטחה: "מלא את הרכב בנוסעים, ובעזרת ה' ניסע ונגיע לחיים טובים." עשה כנדרשו, תהנית את הרכב לכיוון שער האשפות, כשהוא מהסס איך יוכל לעלות במצב כזה את מעלה שער האריות. רבנו ישב לצידו והחל לומר מזמורי תהילים. ברכו ואמר: "טע שלום!" והנה, הפתעתו הרבה, מבחיני כי רבנו נוסע כרגיל כאילו אין שלג, הגם שבקרבנו רואה את מכונות שנתקעו בדרכן מחמת השלג. ואכן, בחסדי ה', הגיעו לביתם לחיים טובים בזכות רבנו, ויהי לפלא. זיע"א.

פנה זיוה של ירושלים של מעלה

איש הכותל הרה"צ ר' וועלוול אייזנבאך זצ"ל 'הלכן' של פעם...
מנופה של ירושלים נעקרו אחד מיוזמי מאבני התן המיוחדים אשר חיי בתוכה זה כמה דורות למעלה ממאה שנה, הרה"צ ר' וועלוול אייזנבאך זצ"ל. בצעירותו עסק לפנסותו בהספקת חלב. הוא היה מוכיל את החלב בכדי על חמור אל הכותל התושבים שבכונת מאה שערים והסביבה. אולם אם היה מונא מישוה על אם הדרך, שעמו יכול היה לשוחח בלימוד, תמיד פתה ברוחה שהתמשכה בהמשכה. בינתיים החלב הספיק להתמוין, והוא אפילו לא זכר שעליו להמשיך בדרכו על חמורו... מדוע הגך שורף את המחברת?

סיפר אחד מבניו בשבעה. "היה זה ערב יום כיפור והנה אני רואה את אבא זצ"ל מדליק אש. רציתי לראות על מה המזורה. לא שרפת חמץ היום, הקשיתו, אך אבא לא רצה להשיב לי לפרשה של המזורה. עמדתי בצד והבחנתי שלקח מחברת שלמה וזרקה לתוך האש. במחברת היופיעו שמות של משפחות ירושלמיות עם מספרים לידם. "למבתי שמדובר במחברת שבה מופיעים שמותיהם ופרטיהם של אלו שהיביים לאבא על החלב ולא שילמו. שאלתי אותו מדוע הוא שורף את המחברת ואבא השיב לי: 'אלו יהודים שלא שילמו לי. אם לא שילמו, כנראה בגלל שאין להם מה לשלם. אני שורף את הכל ומתפלל שזכונת זה גם הקב"ה ישירף לנו את כל החובות וייתן לנו שנה טובה'."

בדרכנו למותל ראינו את אלוהו הנביא ז"ל וועלוול סיפר פעם, כי שני בחורים הלכו עם האדמו"ר הק' ר' שלומ'קה מזויעהאל זצ"ל לכותל המערבי. אחרי כברת דרך אמר אחד הבחורים כי דאי' ללכת דרך שער סמוים, ואילו ר' שלומ'קה נענה ואמר כי עדיף ללכת דרך שער אחר מפני טהרת העיניים. כשהגיעו לפרשת דרכים, הלך האדמו"ר עם אחד מושני הבחורים דרך אותו שער ואילו הבחור השני הלך דרך שער אחר. כששוב נפגשו בכניסה למותל המערבי, סיפר ר' שלומ'קה לבחור כי בדרכם ראו את אלוהו הנביא, והוספי ואמר: "וגם הבחור שילדי זכה לראות אותו". אחד הנכדים שהבין מהסיפור כי הסבא הוא בעל המעשה, שאל בקול, ומי הוא אותו בחור? אך ר' וועלוול שכל ימיו ברח מגדולה ופרסום, (כפי שהיה תמיד אומר לבניו, "אני מקווה תהיה שהלוויית מדינה לארזו ולקבור". וכך בדיוק היה מופני דוחק השעה) השיבו: "מה זה מושנ' מי הוא אותו בחור, העיקר זה הסיפור על הצדיק!"

ר' וועלוול אייזנבאך זצ"ל

הוא ושרידו בית מקדשנו שני רעין דלא מתפרשין הרב אייזנבאך היה דבוק בשריד בית מקדשנו ללא גבול, ושם היה עיקר חיותו וגעגועיו. כבר בשעה שלוש לפנות בוקר ראהו יורד ממזמורות ביתו לעבר הכותל המערבי. בכותל הרקיש כמו בביתו. שם היה לומד ומתפלל עד ששת הנץ, בה היה עומד לתפילת שחרית ולאחריה לא שב לביתו. יודים טובים שהכירו אותו בכותל המערבי ידעו כי לתפילתו יש ערך בשמים והיו תורבים בדיו סוכימי כסף כדי שיעתיר במפילה. היום המזין בעמיה וגמרא וביקש שיקח כל השטרות... לעצמו לא היה צריך דבר. את הכסף שקיבל היה שומר בכיסו בלי לספר למי קיבל וכמה. היה שב לביתו אחרי תפילת שחרית בכותל "שאלו צדקה" את כל הכסף מתחת למזרון של מיטתו לעיתים, בשעת מלוה מלכה בביתו, כשהיו מתאספים יהודים רבים, היה מריס את המזרון ואומר למי שצריך שיכול לקחת כמה שהוא רוצה. הוא עצמו לא הסתכל כמה לקוח כל אחד. שוב על המים וגמרא קטנה בידו... כמה חודשים עם הסבא באישון לילה וביקש ללמוד, אך הנד שהיה לידו, ביקש להניעו באומרו שהסבא צריך לישון כדי לאגד מחוות. ר' וועלוול מיד השיבו: "אתה לא היחיד שאומר כך". "גם היצד אומר כך". נכד אחר מוסיף בהקשר להתמדת: "פעם המליץ הרופא ללכת לי עליו לנסוע לים המלח כדי להבריא את גופו. סבא נסע לשם עם אחד הנכדים ולנגד עיניו הקדושות מתדהמה נכנס עם כל בגדיו לתוך הים, כשהוא שוכב על המים וגמרא קטנה בידו..."

כשהיה נכנס לבית מדרשו של כ"ח האדמו"ר מתולדות אהרון שליט"א בביל שב"ק באותה עת האדמו"ר היה עורך את ה'היט'ש', אך אחר רבי וועלוול כבר היה זה בוקר. לא פעם האדמו"ר היה אומר לחסידיו טישי: "הייתי רוצה לכבד את ר' וועלוול, אך אצלו עדין לילה. אצלו זה כבר בוקר והוא לא יאכל לפני התפילה".
דצוני לרוץ לקראת היהודי החשוב הנריא במדא... לפני שבע שנים. הלך עם אחד מנכדיו הרבים אל אולם 'הפצדי'. ביציאה מהאולם היה קיר גדול שכולו מראה. הנכד אהו בידו של הסבא ולפתע אהרשג שהנא רוצה לרוץ. שאלתי אותו למפר הדבר והוא מראה לי על דמותו הנשקפת במראה. אני רואה שמוגיע לכאן 'היהודי חשוב' ואני רוצה לקבל את ברכתו. ולא ידע הרבים כי אותו 'יהודי חשוב' אינו אלא הוא בעצמו".
חבל על הדאבדין
ר' וועלוול הוקיר מאד את כל המוני צאצאיו. לבניו קרא בשמותיהם של האושיפין. בחול המועד של חג הסוכות נהג לפקוד את ביתו של כלאחד מהם, ביום שבו חל האושיפין, וחבל, חבל, כי נעקר מחלל עולמו, ממורמוים יחא מליץ יושר עבורנו אתן. (ממשך אי"ה בגליון הבא).

הספר שנחטף וקרב המונים לאבני שבשמים
ניתן להשיג את הספר צדיקים נסתרים בדור האחרון חלק ב' בירושלים ולכל הארץ בטל' 532891 - 02
בני ברק טל' 05276 53662 ביהו עילת טל' 05731 57539
אומקים ודרום טל' 0548 475308 בית שמש טל' 05731 50229
צפת טל' 04 - 6922739 04 טבריה טל' 0504 148913 אלעד וראש
העין טל' 0544 404836 0545 805741 אשדוד טל' 08 8667347
מדרעין עילת טל' 0527 636591 תדרה טל' 0548 463006 תולין טל' 0519231
יענה והסביבה טל' 0506 656502 תל ציון טל' 05276 89353 יתוד טל' 0525 503645
הזוינ נשבר וכל הקודם זוכה

כתובת הגליון לתרומות ומכתבים: ת.ד. 57194 ירושלים
חג שמח לרבותינו וכל הקוראים ולכל בית ישראל